

Pers en Voorlichting

Gerecht van de Europese Unie
PERSCOMMUNIQUÉ nr. 7/22
Luxemburg, 19 januari 2022

Arrest in zaak T-610/19
Deutsche Telekom / Commissie

Het Gerecht kent Deutsche Telekom een schadevergoeding van ongeveer 1,8 miljoen EUR toe tot herstel van de schade die zij heeft geleden als gevolg van de weigering van de Europese Commissie om haar vertragingsrente te betalen over het onverschuldigde bedrag van de geldboete dat zij heeft betaald in het kader van een inbreuk op de mededingingsregels

Bij besluit van 15 oktober 2014¹ heeft de Europese Commissie een geldboete van 31 070 000 EUR opgelegd aan de onderneming Deutsche Telekom AG omdat zij in strijd met artikel 102 VWEU en artikel 54 van de EER-Overeenkomst misbruik had gemaakt van haar machtspositie op de Slowaakse markt voor breedbandtelecommunicatiediensten.

Deutsche Telekom heeft beroep tot nietigverklaring van dit besluit ingesteld, maar heeft de geldboete wel betaald op 16 januari 2015. In zijn arrest van 13 december 2018² heeft het Gerecht het beroep van Deutsche Telekom gedeeltelijk toegewezen en het bedrag van de geldboete in het kader van de uitoefening van zijn volledige rechtsmacht verlaagd met 12 039 019 EUR. Op 19 februari 2019 heeft de Commissie dit bedrag aan Deutsche Telekom terugbetaald.

Bij brief van 28 juni 2019 (hierna: „bestreden besluit”) heeft de Commissie evenwel geweigerd om Deutsche Telekom vertragingsrente te betalen over de periode tussen de datum van betaling van de geldboete en de datum van terugbetaling van het als onverschuldigd aangemerkte deel van de geldboete (hierna: „betrokken periode”).

Daarop heeft Deutsche Telekom bij het Gerecht beroep ingesteld tot nietigverklaring van het bestreden besluit en tot veroordeling van de Commissie tot betaling van een vergoeding voor de winstderving die het gevolg is van het feit dat zij in de betrokken periode niet kon beschikken over de hoofdsom van het onverschuldigd betaalde deel van de geldboete, dan wel, subsidiair, tot vergoeding van de schade die zij stelt te hebben geleden door de weigering van de Commissie om vertragingsrente over dat bedrag te betalen.

Bij zijn arrest wijst de Zevende kamer (uitgebreid) van het Gerecht het beroep tot nietigverklaring en tot schadevergoeding van Deutsche Telekom gedeeltelijk toe. Daarbij verduidelijkt het Gerecht de verplichting van de Commissie om vertragingsrente te betalen over het deel van een geldboete dat na een arrest van de Unierechter aan de betrokken onderneming moet worden terugbetaald.

Beoordeling door het Gerecht

In de eerste plaats wijst het Gerecht de schadevordering van Deutsche Telekom af waarmee zij de Unie niet-contractueel aansprakelijk wilde stellen voor de winstderving die zij zou hebben geleden doordat zij in de betrokken periode geen gebruik heeft kunnen maken van het onverschuldigd betaalde deel van de geldboete en die overeenkomt met het jaarlijkse rendement van haar

¹ Besluit C(2014) 7465 final inzake een procedure op grond van artikel 102 VWEU en artikel 54 van de EER-Overeenkomst (Zaak AT.39523 – Slovak Telekom), zoals gerectificeerd bij haar achtereenvolgende besluiten C(2014) 10119 final van 16 december 2014 en C(2015) 2484 final van 1 april 2015.

² Arrest van 13 december 2018, Deutsche Telekom/Commissie, [T-827/14](#) (zie ook persmededeling [nr. 196/18](#)).

geïnvesteerde vermogen (ROCE) of met haar gewogen gemiddelde vermogenskostenvoet (WACC).

Dienaangaande herinnert het Gerecht eraan dat voor de niet-contractuele aansprakelijkheid van de Unie moet zijn voldaan aan drie voorwaarden, te weten dat er sprake is van een voldoende gekwalificeerde schending van een rechtsregel die rechten toekent aan particulieren, dat er werkelijke schade is geleden en dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de schending en de geleden schade. Het is aan de verzoekende partij om dat te bewijzen.

Deutsche Telekom heeft in casu echter niet op overtuigende wijze bewezen dat de gestelde schade reëel en zeker is. Meer in het bijzonder heeft Deutsche Telekom niet aangetoond dat zij het onverschuldigd betaalde bedrag van de geldboete noodzakelijkerwijs in haar activiteiten zou hebben geïnvesteed, noch dat zij, door het feit dat zij niet kon beschikken over dat bedrag, heeft afgezien van specifieke en concrete projecten. In dat verband heeft Deutsche Telekom evenmin aangetoond dat zij niet over de nodige middelen beschikte om in te gaan op een investeringsmogelijkheid.

In de tweede plaats onderzoekt het Gerecht de schadevordering die Deutsche Telekom subsidiair heeft ingesteld wegens schending van artikel 266 VWEU, dat in de eerste alinea bepaalt dat de instellingen waarvan een handeling bij een arrest van de Unierechter nietig wordt verklaard alle maatregelen moeten nemen die nodig zijn ter uitvoering van dat arrest.

Het Gerecht merkt op dat artikel 266, eerste alinea, VWEU, rechten toekent aan particulieren die voor de Unierechter in het gelijk zijn gesteld, door de instellingen te verplichten om alle maatregelen te nemen die nodig zijn ter uitvoering van de arresten van die rechter. Het Gerecht herinnert eraan dat de betaling van vertragingsrente een wezenlijk bestanddeel is van de verplichting tot herstel van de oorspronkelijke toestand, die krachtens deze bepaling op de instellingen rust. In geval van nietigverklaring en verlaging van een geldboete die wegens inbreuk op de mededingingsregels aan een onderneming is opgelegd, vloeit uit deze bepaling bijgevolg **een verplichting voort voor de Commissie om het onverschuldigd betaalde bedrag van de geldboete met vertragingsrente terug te betalen.**

Het Gerecht verduidelijkt dat de onderneming die een geldboete voorlopig heeft betaald die later nietig wordt verklaard en wordt verlaagd, die boete krachtens de toepasselijke financiële regeling³ kan terugvorderen, en dat de nietigverklaring en de verlaging van het bedrag van de geldboete door de Unierechter terugwerkende kracht heeft, zodat **de schuldvordering van Deutsche Telekom bestond en het maximumbedrag ervan vaststond op de datum van de voorlopige betaling van de geldboete.** De Commissie was dus op grond van artikel 266, eerste alinea, VWEU verplicht om voor de gehele betrokken periode vertragingsrente te betalen over het deel van de geldboete dat het Gerecht als onverschuldigd heeft aangemerkt. Deze verplichting beoogt het verlies van het genot van een schuldvordering als gevolg van een objectieve verdraging forfaitair te vergoeden en de Commissie ertoe aan te zetten bijzonder zorgvuldig te werk te gaan bij de vaststelling van een boetebesluit.

Het Gerecht voegt hieraan toe dat, anders dan de Commissie stelt, de verplichting om vertragingsrente te betalen de afschrikkende functie van geldboeten in mededingingszaken niet aantast, aangezien de Unierechter noodzakelijkerwijs rekening heeft gehouden met deze afschrikkende werking toen hij in het kader van de uitoefening van zijn rechtsmacht het bedrag van een geldboete met terugwerkende kracht verlaagde. Bovendien moet de afschrikkende functie van geldboeten worden verzoend met het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming dat is neergelegd in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De eerbiediging van dit beginsel wordt verzekerd door middel van het in artikel 263 VWEU bedoelde

³ Gedelegeerde verordening (EU) nr. 1268/2012 van de Commissie van 29 oktober 2012 houdende uitvoeringsvoorschriften voor verordening (EU, Euratom) nr. 966/2012 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de financiële regels van toepassing op de algemene begroting van de Unie (PB 2012, L 362, blz. 1) en verordening (EU, Euratom) nr. 966/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van de financiële regels van toepassing op de algemene begroting van de Unie en tot intrekking van verordening (EG, Euratom) nr. 1605/2002 (PB 2012, L 298, blz. 1).

wettigheidstoezicht, aangevuld met de bevoegdheid van de Unierechter om in het kader van de uitoefening van zijn volledige rechtsmacht de hoogte van de geldboete te toetsen.

Het Gerecht verwerpt ook de andere argumenten van de Commissie.

Ten eerste was de Commissie, zelfs indien de door verzoekster betaalde geldboete geen rente heeft opgeleverd toen deze in het bezit was van deze instelling, na het arrest van het Gerecht van 13 december 2018 **verplicht om het als onverschuldigd aangemerkte deel van de geldboete met vertragingsrente aan verzoekster terug te betalen**, zonder dat artikel 90 van gedelegeerde verordening nr. 1268/2012, dat betrekking heeft op de invordering van geldboeten, daaraan in de weg stond. Verder vloeit de verplichting om vertragingsrente te betalen rechtstreeks voort uit artikel 266, eerste alinea, VWEU en **is de Commissie niet bevoegd om** in een individueel besluit **de voorwaarden vast te stellen waaronder zij vertragingsrente zal betalen** in geval van nietigverklaring van het besluit waarbij een geldboete is opgelegd en in geval van verlaging van de geldboete.

Ten tweede is in deze zaak vertragingsrente verschuldigd en geen compenserende rente. De hoofdschuldvordering van Deutsche Telekom was namelijk een vordering tot terugbetaling die verband hield met een voorlopig betaalde geldboete. Die schuldvordering bestond en het maximumbedrag ervan stond vast of kon tenminste worden bepaald op basis van objectieve gegevens die vaststonden op de datum van die betaling.

Gelet op het feit dat de Commissie verplicht was om Deutsche Telekom het onverschuldigd betaalde deel van de geldboete met vertragingsrente terug te betalen en **op dat vlak geen enkele beoordelingsmarge had**, komt het Gerecht tot de slotsom **dat de weigering om Deutsche Telekom vertragingsrente te betalen een gekwalificeerde schending van artikel 266, eerste alinea, VWEU vormt die de niet-contractuele aansprakelijkheid van de Unie doet intreden**. Daar er een rechtstreeks verband bestaat tussen de geconstateerde schending en de schade bestaande in het verlies van vertragingsrente over het onverschuldigd betaalde deel van de geldboete tijdens de betrokken periode, **kent het Gerecht Deutsche Telekom een schadevergoeding toe van 1 750 522,38 EUR**. Het heeft dit bedrag berekend door mutatis mutandis de rentevoet toe te passen waarin is voorzien bij artikel 83, lid 2, onder b), van gedelegeerde verordening nr. 1268/2012, namelijk de rentevoet die de Europese Centrale Bank in januari 2015 op haar basisherfinancieringsoperaties toepaste, te weten 0,05 % plus drieënhalf procentpunten.

NOTA BENE: Tegen de beslissing van het Gerecht kan binnen een termijn van twee maanden en tien dagen vanaf de betekening ervan een tot rechtsvragen beperkte hogere voorziening worden ingesteld bij het Hof.

NOTA BENE: Het beroep tot nietigverklaring strekt tot nietigverklaring van met het recht van de Unie strijdige handelingen van de instellingen van de Unie. Onder bepaalde voorwaarden kunnen de lidstaten, de Europese instellingen en particulieren bij het Hof van Justitie of het Gerecht een beroep tot nietigverklaring instellen. Indien het beroep gegrond is, wordt de handeling nietig verklaard. De betrokken instelling moet in voorkomend geval voorzien in de door de nietigverklaring van de handeling ontstane leemte in de regelgeving.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Gerecht niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170.